

De ballade van nooit gelukkig

Stephanie Garber bij Boekerij:

Er was eens een gebroken hart
De ballade van nooit gelukkig

Stephanie Garber

**DE BALLADE
VAN NOOIT
GELUKKIG**

Deel 2 van de *Er was eens*-serie

Vertaald door Annick Smithers

ISBN 978-90-492-0693-2
ISBN 978-94-023-2837-0 (e-book)
ISBN 978-90-492-1096-0 (audio)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Ballad of Never After*
Vertaling: Annick Smithers
Omslagbeeld en -ontwerp: © Hodder & Stoughton,
bewerkt door DPS Design & Prepress Studio
Illustratie schutbladen: © Rosie Fowinkle
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2022 by Stephanie Garber. All rights reserved.
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor iedereen die ooit bang is geweest
de ware liefde niet te zullen vinden*

Naar Valorfell

Merrywood

Merrywood Dorp

Merrywood Bos

Landhuis Merrywood

Een onvergetelijke reis

Herberg voor Reizigers
en Avonturiers

De Vallei

Kasteel Slaught-
wood

JE BETREFT HET
LANDGEBIED VAN
HET
SLAUGHTERWOOD
BEN JE EEN GAST?
WIJNS WELKOM!
ZO NIET, WIEES
VORSMETTEL!

or
het luisterrijke Noorden

Waarschuwing

Beste Evangeline,

Uiteindelijk zul je hem weer zien, en als dat gebeurt, laat je dan niet misleiden. Trap niet in de kuiltjes in zijn wangen, zijn hemelsblauwe ogen, of de manier waarop je maag zich omdraait wanneer hij je Kleine Vos noemt: het is geen koosnaampje, het is manipulatie. Jacks' hart mag dan wel kloppen, hij voelt niets. Als je in de verleiding komt op hem te vertrouwen, vergeet dan niet wat hij allemaal heeft gedaan.

Vergeet niet dat hij degene was die Apollo heeft vergiftigd zodat hij je erin kon luizen voor de moord om een oude voorspelling uit te laten komen, waarbij jij een sleutel werd om de Valory Poort te kunnen openen. Dat is het enige wat hij wil: toegang krijgen tot de Valory Poort. Hij zal in de toekomst vast aardig tegen je doen om je te beïnvloeden de poort te ontgrendelen. Doe het niet.

Vergeet niet wat hij je die dag in de koets heeft verteld: dat hij een Fatum is en jij voor hem enkel een hulpmiddel bent. Zorg ervoor dat je

niet vergeet wat Jacks is, of dat je weer medelijken met hem krijgt.

Als je iemand moet vertrouwen, vertrouw dan Apollo wanneer hij weer ontwaakt. Want hij zal ontwaken. Je zult een manier vinden om hem te genezen, en wanneer je dat doet, vertrouw er dan op dat er een lang en gelukkig leven op jullie staat te wachten en dat Jacks zal toekomen wat hij verdient.

*Succes,
Evangeline*

Ze rondde de brief aan zichzelf af met een diepe zucht. Toen verzegelde ze de envelop met een dikke klodder gouden zegellak en schreef eronder: *Voor het geval je vergeet wat de Hartenprins heeft gedaan en je hem weer wilt vertrouwen.*

Ze was er pas een dag geleden achter gekomen wat Jacks' meest recente daad van verraad was: hij had haar kersverse echtgenoot, Apollo, op hun huwelijksnacht vergiftigd. De dubbelhartigheid ervan viel zo rauw op haar dak, dat het onmogelijk leek om Jacks ooit nog te vertrouwen. Maar Evangeline wist dat haar hart graag van het beste wilde uitgaan. Ze geloofde dat mensen konden veranderen; ze geloofde dat iemands leven als een verhaal was waarvan het einde nog niet was geschreven, en dat iemands toekomst daarom nog vol oneindig veel mogelijkheden zat.

Maar Evangeline stond zichzelf niet toe om op Jacks te hopen, of hem te vergeven wat hij haar en Apollo had aangedaan.

En ze kon Jacks al helemaal nooit helpen om de Valory Poort te openen.

De Valors, de eerste koninklijke familie van het Luisterrijk

Noorden, hadden de poort gebouwd als een doorgang naar een plek die de Valory heette. Niemand wist wat er in de Valory werd bewaard, aangezien de verhalen uit het Noorden niet volledig te vertrouwen waren dankzij de verhalenvloek die op ze rustte. Sommige verhalen konden niet worden opgeschreven zonder dat ze in vlammen opgingen, andere konden het Noorden niet verlaten en vele verhalen veranderden elke keer dat ze werden verteld en werden met elke vertelling minder betrouwbaar.

Over de Valory bestonden twee tegenstrijdige verhalen. Volgens het ene was de Valory een schatkamer waarin de belangrijkste magische geschenken van de Valors werden bewaard. Het andere luidde dat de Valory een betoverde gevangenis was waarin allerlei magische wezens waren opgesloten, waaronder een verschrikking die de Valors hadden gecreëerd.

Evangeline wist niet welk verhaal ze geloofde, maar ze was niet van plan om Jacks met zijn koude handen aan óf magische geschenken óf magische monsters te laten zitten.

De Hartenprins was al gevaarlijk genoeg. En ze was woedend op hem. Gisteren, toen ze al vermoedde dat Jacks degene was die Apollo had vergiftigd, kwamen er zes woorden in Evangeline op: *Ik weet wat je hebt gedaan.*

Daarna hadden wachters hem uit Slot Wolf verwijderd. Tot haar verbazing was hij vertrokken zonder tegen te stribbelen of nog iets te zeggen. Maar ze wist dat hij zou terugkomen. Hij was nog niet klaar met haar, ook al was zij wel klaar met hem.

Evangeline pakte de brief die ze net aan zichzelf had geschreven, liep door haar koninklijke suite, en legde de envelop op de schoorsteenmantel, met het lakzegel boven – om ervoor te zorgen dat ze de waarschuwing zou zien als die ooit weer nodig zou zijn.

Deel I

Wrede vloeken

Diep verscholen in de koninklijke bibliotheek van Slot Wolf is een deur die in geen eeuwen is geopend. Mensen hebben geprobeerd hem in brand te steken, met bijlen kapot te maken en met magische sleutels te forceren. Maar niemand heeft ook maar een krasje op deze koppige deur achtergelaten. Sommigen zeggen dat hij hen bespot. In het midden van de houten deur staat een gekroonde wolvenkop gegraveerd en er zijn mensen die zouden zweren dat de wolf om hun mislukte pogingen grijsde, of zijn scherpe tanden ontblootte als een persoon zelfs maar in de buurt kwam van deze niet te openen deur.

Evangeline Fox heeft het eens geprobeerd. Ze trok, rukte en draaide aan de ijzeren knop, maar de deur gaf geen krimp. Toen niet. Daarvoor ook niet. Maar ze hoopte dat het nu anders zou zijn.

Evangeline was heel goed in hopen.

Ze was ook best wel goed in deuren openmaken. Met één druppel van haar vrijwillig gegeven bloed kon ze elk slot openen.

Eerst moest ze zeker weten dat ze niet werd bekeken, gevolgd of gestalkt door die bedrieglijke, appel etende schoft wiens naam ze niet eens in haar gedachten wilde uitspreken.

Evangeline keek over haar schouder. De okerkleurige gloed van haar lantaarn joeg de schaduwen om haar heen weg, maar het grootste deel van de koninklijke bieb van Slot Wolf bleef in nevelen gehuld.

Ze friemelde zenuwachtig en de lantaarn flakkerde. Evangeline is nooit bang voor het donker geweest. De duisternis was voor alle sterren, dromen en magie die tussen de dagen bestonden. Voordat ze haar ouders verloor, keek ze met haar vader altijd naar

de sterrenbeelden en luisterde ze naar haar moeder die in het kaarslicht verhalen vertelde. En Evangeline was nooit bang.

Het was ook eigenlijk niet het donker of de nacht waarvoor ze bang was. Het was de prikkeling die als spinnenpootjes over haar schouderbladen kroop. Die was al aanwezig vanaf het moment dat ze uit haar koninklijke suite stapte en aan haar missie begon om deze deur te ontgrendelen, in de hoop een manier te vinden om haar echtgenoot Apollo te redden.

De onheilspellende sensatie was zo subtiel dat ze zichzelf eerst wijsmaakte dat het slechts paranoia was.

Ze werd niet gevolgd.

Ze hoorde geen voetstappen.

Tot...

Evangeline de donkere bieb in tuurde en twee onmenselijke ogen terugstaarden. Zilverblauw, briljant en zo helder als een ster. Ze had het idee dat ze alleen schenen om haar te tergen. Maar Evangeline wist dat ondanks dat ze nu sprankelden, ondanks dat die ogen het donker verlichtten en haar verleidden om haar lantaarn te laten zakken, ze ze niet kon vertrouwen. Ze kon hem niet vertrouwen.

Jacks. Ze probeerde zijn naam niet in haar gedachte toe te laten, maar dat was onmogelijk toen ze hem uit het duister zag lopen, lijsig maar zelfverzekerd en knap als altijd. Hij bewoog zich alsof de nacht bang voor hem moest zijn.

De prikkeling over haar schouderbladen kroop naar haar armen als een verontrustende streling die doorliep tot haar laatste overgebleven litteken in de vorm van een gebroken hart. De wond prikte eerst en begon toen te kloppen, alsof Jacks zijn tanden er weer in had gezet.

Evangeline hield haar lantaarn als een zwaard vast.

‘Ga weg, Jacks.’ Het was pas twee dagen geleden dat ze hem door de wachters had laten meenemen en ze had gehoopt dat hij langer zou wegblijven. Voor eeuwig zou ideaal zijn geweest. ‘Ik weet wat je hebt gedaan en ik wil je niet zien.’

Jacks stak zijn handen in zijn broekzakken. Zijn asgrijze overhemd zat losjes in zijn broek gepropt, de mouwen om zijn sterke

armen waren opgestroopt en er ontbraken knoopjes bij de kraag. Met zijn warrige haar, dat nu goud in plaats van het verleidelijke middernachtblauw was, leek hij eerder op een roekeloze stal-knecht dan een berekenende Fatum. Maar Evangeline wist dat ze nooit mocht vergeten wat Jacks eigenlijk was. Hij was obsessief, gedreven en had geen enkel moreel kompas of geweten.

Volgens de verhalen was zijn kus dodelijk, behalve voor zijn ware liefde, en in zijn zoektocht naar haar, had hij een spoor van lijken achtergelaten. Evangeline was ooit naïef genoeg geweest om te geloven dat de Hartenprins zich in liefdesverdriet kon verplaatsen, omdat zijn hart keer op keer was gebroken toen hij op zoek was naar de liefde. Maar nu was het glashelder: hij was degene die harten brak, omdat hij niet wist hoe je van iemand moest houden.

Jacks sprak zachtjes. 'Ik snap het als je boos bent –'

'Als?' kapte Evangeline hem af. 'Je hebt mijn echtgenoot vergiftigd!'

Jacks haalde zijn schouders onbekommerd op. 'Ik heb hem niet vermoord.'

'Dat is niet iets waar je punten mee verdient.' Ze moest moeite doen om haar stem niet te laten breken.

Tot dat moment had Evangeline zich niet gerealiseerd dat ze zich nog aan een sprankje hoop vastklampte dat Jacks onschuldig was. Maar hij probeerde het niet eens te ontkennen. Het maakte hem niets uit dat Apollo nagenoeg een lijk was, net als dat het hem niet boeide toen Evangeline was versteend.

'Je moet stoppen me te beoordelen alsof ik menselijk ben,' zei Jacks lizig. 'Ik ben een Fatum.'

'Dat is precies waarom ik je niet wil zien. Sinds ik je ken, is mijn eerste liefde versteend, ben ik versteend, daarna een voortvluchtige geworden, hebben meerdere mensen me geprobeerd te vermoorden, en heb je mijn echtgenoot vergiftigd...'

'Dat had je al gezegd.'

Evangeline gaf hem een dreigende blik.

Jacks slaakte een zucht en leunde tegen een boekenkast, alsof haar gevoelens het emotionele equivalent van een nies waren: iets

om snel weer te vergeten of gewoon te negeren door een stap opzij te doen. 'Ik ga me niet verontschuldigen voor wat ik ben. En je vergeet voor het gemak even dat voordat we elkaar ontmoetten, je een zielige wees was met een gebroken hart en een boze stiefzus. Nadat ik me ermee bemoeide, werd je de liefvallige verlosser van Valenda, trouwde je met een prins en werd je een prinses.'

'Die dingen zijn alleen maar gebeurd omdat ze in jouw eigen gestoorde belang waren.' Evangeline was ziedend. Alles wat hij voor haar had gedaan, deed hij alleen maar zodat hij haar kon gebruiken om de Valory Poort te openen. 'Zelfs kinderen behandelen hun speelgoed nog beter dan hoe je mij behandelde.'

Jacks kniep zijn ogen tot spleetjes. 'Waarom heb je me dan niet neergestoken, Kleine Vos? Die ene nacht in de crypte gooide ik een dolk naar je toe en ik stond dichtbij genoeg om hem te gebruiken.' Hij lichtte op van hernieuwd plezier toen zijn blik naar haar nek afdaalde. Precies naar de plek waar zijn mond drie avonden geleden was blijven hangen.

Ze moest blozen bij de ongewenste herinnering aan zijn tanden en tong op haar huid. Hij was met vampiergif besmet geweest, en zij met stupiditeit.

Ze was die nacht bij hem gebleven om hem bezig te houden zodat hij zich niet met mensenbloed zou voeden en zelf een vampier zou worden. Dat was gelukt, maar hij had zich in plaats daarvan met haar medeleven gevoed. Jacks had haar het verhaal verteld over het meisje dat zijn hart weer had laten kloppen: prinses Donatella. Ze had zijn ware liefde moeten zijn, maar in plaats van die rol te vervullen, had prinses Donatella iemand anders gekozen en Jacks in zijn borst gestoken.

Nadat ze dat verhaal had gehoord, begon Evangeline Jacks als de sympathieke Hartenprins te zien aan wie ze in eerste instantie om hulp had gevraagd. Maar Jacks was volledig gebroken, zonder hart. En ze moest de hoop opgeven dat hij meer dan dat kon zijn.

'Ik heb die nacht in de crypte een fout gemaakt.' Evangeline verdreef de bloes van haar wangen en keek recht in Jacks' onmenselijke ogen. 'Maar als je me nog een kans geeft, zal ik niet aarzen om je neer te steken.'

Hij grijnsde en liet de kuiltjes in zijn wangen zien, die hij niet verdiende. 'Ik heb bijna de neiging om die bewering te testen. Maar je zult meer moeten doen dan me verwonden als je van me af wilt zijn.' Jacks haalde een intens witte appel uit zijn zak en begon ermee te gooien. 'Als je me écht voor altijd uit je leven wilt hebben, help me dan om de ontbrekende stenen te vinden en de Valory Poort te openen. Dan beloof ik dat je me nooit meer zult zien.'

'Hoe graag ik dat ook wil, ik zal nooit de poort voor je openen.'

'En voor Apollo?'

Evangeline voelde een steek van pijn voor de prins en toen een vlaag van woede voor Jacks. 'Waag het niet om nog eens zijn naam uit te spreken.'

Jacks kreeg een nog bredere grijns op zijn gezicht, en leek plezier te beleven aan haar woede. 'Als je instemt om me te helpen, zal ik hem wakker maken uit zijn bevroren staat.'

'Als je daadwerkelijk gelooft dat ik dat ga doen, ben je niet goed bij je hoofd.' Haar eerste deal met Jacks was het begin van deze hele puinhoop. Er zouden geen deals meer worden gesloten, geen samenwerkingen, niets meer. 'Ik heb jou niet nodig om Apollo te redden. Ik heb een andere manier gevonden.' Evangeline deed haar kin omhoog en wees richting de vergrendelde deur van de bibliotheek. Die was nog half in schaduw gehuld, maar ze zou zweren dat de gekroonde wolvenkop grijnsde alsof hij wist dat zij degene was die uiteindelijk het slot zou openen.

Jacks wierp één blik op de deur en grinnikte zachtjes en spottend. 'Denk je dat je daar een geneesmiddel voor Apollo gaat vinden?'

'Ik weet dat ik dat daar ga vinden.'

Jacks schoot weer in de lach, hij klonk duister deze keer, en nam opgewekt een hap van zijn appel. 'Laat het maar weten wanneer je van gedachten bent veranderd, Kleine Vos.'

'Ik ga niet van –'

Hij was al weg voordat ze haar zin kon afmaken. Alleen de echo van zijn onheilspellende gelach bleef achter.

Maar Evangeline weigerde geprikkeld te raken. Haar was door

een oude bibliothecaris verteld dat achter deze deur elk ontbrekend boek en vermist verhaal over de Valors schuilde. Hoewel de eerste koninklijke familie van het Noorden menselijk was, was het een algemeen aanvaard feit dat alle leden buitengewone krachten hadden. Honora Valor, de eerste koningin van het Noorden, zou de beste genezer aller tijden zijn geweest. En Evangeline had een goede reden om aan te nemen dat er in de boeken aan de andere kant van deze deur verhalen over haar geneeskracht stonden, en hopelijk ook een manier om iemand uit een bevroren staat te halen.

Evangeline haalde haar dolk tevoorschijn; een mes met een heft met ingelegde edelstenen, waarvan er een paar ontbraken. Hij was eigenlijk van Jacks; het was de dolk die hij die nacht in de crypte naar haar toe had gegooid. Hij had hem 's ochtends achtergelaten en ze snapte nog steeds niet helemaal waarom ze hem had opgepakt. Ze wilde hem niet houden – niet meer – maar ze had nog geen tijd gehad om hem te vervangen, en het was het scherpste voorwerp dat ze had.

Eén prikje van de dolk en er welde een rode druppel bloed op. Ze drukte haar vingertopje tegen de deur en fluisterde de woorden: 'Open alsjeblieft.'

Het slot maakte meteen een klikkend geluid. De knop draaide met gemak.

Voor de eerste keer in eeuwen zwaaide de deur open.

En Evangeline begreep waarom Jacks had gelachen.

Evangeline stapte door de deur en de grond onder haar verkruiemde alsof haar muiltjes crackers in plaats van stenen troffen. Het was een beetje als haar hoop: snel uiteenvallend.

Deze kamer had vol moeten staan met boeken over de Valors, antwoorden op haar vragen, en iets om Apollo mee te genezen. Maar er was alleen een zuchtje troebele lucht dat om een dramatisch ogende, uit marmer gehouwen boog heen wervelde.

Evangeline sloot haar ogen en opende ze weer alsof ze de boog kon wegknippen en de kostbare boeken ervoor in de plaats zouden verschijnen. Helaas zat er geen magie in Evangelines geknipper.

Toch weigerde ze het op te geven.

In het Meridiaanse Keizerrijk, waar ze vandaan kwam, zou deze poort slechts een uit steen gehouwen decoratieve boog zijn, groot genoeg om als deurpost voor twee grote deuren te dienen. Maar dit was het Luisterrijke Noorden, waar poorten iets compleet anders waren. Hier waren poorten magische doorgangen die de Valors hadden gebouwd.

In de zuilen van deze poort waren grootse engelen in harnas uitgehouwen, als krijgers aan weerszijden van een eeuwige strijd. Een van de engelen stond met gebogen hoofd en had een gebroken vleugel. Hij leek bijna verdrietig, terwijl de andere boos leek. Allebei hadden ze hun zwaarden getrokken en voor het midden van de poort gekruist, mocht iemand naar binnen willen en afgeschrikt moeten worden.

Maar Evangeline was niet zomaar iemand. En sterker nog:

door de verboden aard van de poort wilde ze juist nog meer kijken.

Misschien leidde deze naar de boeken en het geneesmiddel waarmee ze Apollo kon redden. Als de oude bibliothecaris gelijk had en deze kamer alle verhalen over de Valors bevatte, beschermde de engelen misschien de boeken tegen de verhalenvloed zodat ze onaangetast bleven. Misschien hoefde ze alleen maar een van hun zwaarden met haar bloed aan te raken en zouden ze dan beleefd aan de kant gaan zodat ze naar binnen kon.

Ze zette nog een stap en voelde een hoopvolle huivering toen ze haar vinger weer met de dolk prikte en de druppel bloed die kwam opwellen tegen een van de zwaarden van de engelen drukte.

Het zwaard begon als een kaars op te lichten. Gouden aderen begonnen als spinnenwebben te gloeien over de stenen zwaarden, de engelen, zelfs de hele boog. Het was fel en licht en magisch. Haar huid tintelde terwijl het stof op de poort opdwarrelde en om haar heen als kleine exploderende sterren sprankelde. De lucht die eerst koud was, was nu warm. Ze wist dat het de bedoeling was dat ze deze kamer betrad, om deze poort te vinden en te openen...

Plotseling werd de lucht uit haar longen geperst toen die gedachte haar met een schok aan Tiberius' waarschuwing deed denken: *Jij bent geboren om hem te openen. Magische dingen willen altijd doen waarvoor ze zijn gecreëerd.*

En Tiberius, het broertje van Apollo, geloofde dat Evangeline gemaakt was om de Valory Poort te openen.

Ze stommelde naar achteren en hoorde weer de echo van Jacks' lach. Deze keer klonk hij helemaal niet duister. Hij klonk geamuseerd, vermaakt, blij.

'Nee,' fluisterde ze.

De stenen glansden nog steeds door de gouden draden die om de zuilen heen waren gevlochten. Ze keek toe hoe ze zich over de bovenkant verspreidden en een reeks krullende woorden oplichtten die eerder niet zichtbaar waren.

Verwekt in het noorden en geboren in het zuiden, en je zult de sleutel herkennen, want ze zal met roségoud gekroond zijn.

Ze zal zowel burger als prinses zijn, een voortvluchtige ten onrechte beschuldigd, en alleen met haar vrijwillig gegeven bloed kan de poort worden geopend.

Evangeline werd ijskoud.

Dit waren niet zomaar woorden. Dit was... Ze wilde het niet eens denken. Maar door te doen alsof zou er niets worden gewist of veranderd. Dit was de Valory Poort-voorspelling, de reden dat Jacks haar had gemanipuleerd zodat ze zou uitkomen. Dit betekende dat dit niet zomaar een poort was. Dit was de Valory Poort.

Elk ander gevoel werd door paniek vervangen.

Dit kon niet. De poort hoorde in stukken te zijn. Hoewel er twee tegenstrijdige verhalen bestonden over de magische inhoud van de Valory, was iedereen het over één ding eens: de Valory Poort was in stukken gebroken en die lagen verstopt door het hele Noorden zodat niemand wist wat er voorspeld werd en niemand in de verleiding kwam om de poort weer compleet te maken.

‘Nee, nee, nee, nee, nee...’ Evangeline probeerde in een verwoede poging haar bloed van de stenen af te vegen voordat Jacks of iemand anders erachter kon komen wat ze had gedaan. De engelen hadden geen andere houding aangenomen, maar ze was bang dat er elk moment een deur achter zou verschijnen of dat ze aan de kant zouden gaan. Ze spuugde en schrobde met de mouw van haar mantel. Maar de poort straalde nog steeds even fel.

‘Ik wist wel dat je de deur kon openen.’

De krassende stem was te oud om van Jacks te zijn. Toch sloeg Evangelines hart even over toen ze hem hoorde.

‘Pardon, Uwe Hoogheid. Ik zie dat ik u weer heb laten schrikken.’

‘Weer?’ Ze draaide zich om.

De man in de deuropening was bijna zo klein als een kind, maar veel ouder dan Evangeline. Hij had een lange, zilveren baard met gouden strengen die bij de gebronsde boord van zijn witte gewaad pasten.

‘U...’ Heel even was ze te zenuwachtig om woorden te vormen. ‘U bent de bibliothecaris die me als eerste de deur naar deze kamer liet zien.’

‘U weet het nog.’ Hoewel hij duidelijk tevreden leek, stelde de glimlach van de oude man haar niet op haar gemak. Net als de poort leek hij bijna te stralen en veranderde zijn baard van gewoon grijs naar iriserend zilver. ‘Ik had graag meer tijd gehad voor een kletspraatje, maar u moet zich haasten om de ontbrekende stenen te vinden.’

Hij keek omhoog naar de bovenkant van de poort, waar vier stenen ontbraken. De gaten leken kleiner dan haar handpalm – niet als de grote brokken afgebroken steen die ze zich had voorgesteld. Maar Evangeline wist meteen dat dit de afgebroken stukjes waren die gevonden moesten worden om de Valory Poort te kunnen ontgrendelen.

Haar bloed was niet genoeg. Ze werd overspoeld door opluchting.

‘U moet ze vinden,’ herhaalde de oude bibliothecaris. ‘Eén voor geluk. Eén voor waarheid. Eén voor vreugde. Eén voor jeugdigheid. Maar wees voorzichtig. Het zijn krachtige, bedrieglijke stenen. En de vertaling –’

‘Nee!’ onderbrak Evangeline hem. ‘Ik ga die stenen niet vinden. Ik ga deze poort nóóit openen. Het was verkeerd om mijn bloed erop te smeren.’

De oude man schonk haar een vermoeide frons. ‘Het is niet verkeerd, het is uw lot...’ Zijn stem viel weg en uit zijn mond kwam een rookpluimpje in plaats van geluid.

Hij keek boos en probeerde weer te praten, maar er kwamen alleen maar meer grijswitte sluiers uit zijn mond. Deze keer vormde de rook de woorden ‘O jeetje’, alsof dit veel vaak gebeurde.

De baard van de bibliothecaris was nu helemaal in rook veranderd, precies als zijn woorden. Zijn handen waren ineens doorzichtig, evenals zijn gewaad en zijn gerimpelde gezicht, dat nu zo doorschijnend was als een flinterdunne sluier.

‘Wat bent u?’ fluisterde Evangeline terwijl ze ondertussen probeerde te bevatten wat ze zag. Ze was vampiers en Fata tegengekomen, haar stiefzus was een heks, maar ze wist niet wat dit voor wezen was.